

Profetens – Guds frid och välsignelse vare över honom – ord:

Förbudandet av högmod [kibr] och dess beskrivning

Översatt från arabiska och engelska av Redaktion.se

Från 'Abdullâh Ibn Mas'ûd som berättade att profeten – över honom vare Guds frid och välsignelser – sade:

”Den kommer inte att stiga in i paradiset som har [ens] ett dammkorns vikt av högmod [kibr] i sitt hjärta.”

Sade en man [bland åhörarna]: ”Sannerligen älskar en man när hans kläder är fina och hans skor är fina.”

Han [profeten – över honom vare frid-] svarade: ”Sannerligen är Allâh vacker [djamîlan] och Han älskar det vackra! Högmod [kibr] är att avvisa sanningen och förakta människorna.”

Sahih Muslim, Kitâb al-Îmân, nr

”...ett dammkorns vikt av högmod [kibr]...” Högmod är produkten av egenkärlek, och detta är själva negerandet av tron. Högmod och tro kan alltså inte gå hand i hand. Tro (Îmân) inpräntar hos människan en anda av ödmjukhet och underkastelse inför sanningen. Högmod är ett uttryck för fåfänga vilket är en av de största hindren på sanningens väg. Den egenkära människan accepterar ingenting som inte tillfredställer hans fåfänga och kan därför inte bli en sann troende. Han dyrkar sitt ”egna jag”.

”Sannerligen är Allâh vacker [djamîlan] och Han älskar det vackra” Islam predikar inte asketism och avtrubbar därför inte människans estetiska sinne. Det är med skönhet och behagfullhet som Han skapade universum och människan hyser genom sin natur en kärlek till dessa två kvalitéer. Islam gör inga försök att beröva människan hennes naturliga begär utan kanaliserar hennes estetiska sinne till fruktbara kanaler. Religionen uppmanar dess efterföljare inte till att leva ett liv i försakelse utan till att använda Herrens gåvor i enlighet med Hans bud. Det finns ingen uppfattning om den mänskliga naturen som depraverad då människan inte är född med ett stigma och hennes naturliga instinkter inte är källan till synd. De är huvudsakligen goda i sig själva förutsatt att de tillfredställs i enlighet med Guds bud.

”Högmod [kibr] är att avvisa sanningen...” Den heliga Koranen nämner på ett flertal ställen att det är fåfänga och egenkärlek som står i vägen för människan att acceptera sanningen, bl a att det var på grund av stolthet som Iblîs [djävulen, övers anm.] vägrade att lyda Guds bud (se Koranen 2:34).

Men är det inte så att varje gång ett sändebud kom till er med [budskap] som inte behagade er, var ni för stolta [för att lyssna på honom]? Några kallade ni lögnare och andra slår ni ihjäl! (Koranen, al-Baqarah 2:87)

Himlens portar skall förbli stängda för dem som påstår att våra budskap är lögn och högmodigt vänder sig ifrån dem; det blir inte lättare för dem att komma in i paradiset än för en kamel att tränga igenom ett nålsöga. Så belönar vi de obotfärdiga syndarna. (Koranen, al-A'râf 7:40)

"... och förakta människorna" De fåfänga och egenkära människorna förnekar inte bara sanningen, de ser till och med ner på de människor som har det mänskliga broderskapets band mellan sig. De ser sig själva som överlägsna människor som utmärker sig framför den övriga mänskligheten. Koranen säger:

Upptred aldrig med överlägsenhet mot andra och trampa inte denna jord med inbilsk högfärd! Gud är inte vän till de överlägsna, de som vill vara förmer än andra. (Koranen, Luqmân 31:18)

Källor:

Sahih Muslim, Dâr Ibn Hazm, Beirut 2002

Abdul Hamîd Siddîqî [transl.], Sahih Muslim, Kitâb Bhavan, New Dheli 1995

(Kommentarerna är från denna utgåva, hadith-numreringen följer också denna)